

Arrest

nr. 341 745 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig uit Marokko.

Op 25 maart 2019 legde de verzoekende partij samen met de heer V., D. S. E., van Franse nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op 22 juli 2019 gaf de procureur des Konings te Gent een negatief advies inzake de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon. Op 24 juli 2019 weigerde de burgerlijke stand van Ronse de wettelijke samenwoning te registreren. De verzoekende partij tekende hiertegen beroep aan. Het beroep dat betrokkene indiende tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning werd op 11 februari 2020 ongegrond verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, afdeling Oudenaarde. Op 28 januari 2021 werd het beroep tegen dit arrest ongegrond verklaard door

het hof van beroep (arrest nr. 2020/FA/0261), dat concludeerde dat het wel degelijk om een schijnrelatie gaat.

Op 6 december 2021 diende de verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag in functie van de Franse partner, de heer V., in. Op 2 juni 2022 is deze aanvraag geweigerd door de gemachtigde.

Op 5 augustus 2022 diende de verzoekende partij voor de 2de maal een gezinsherenigingsaanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon in. Op 27 januari 2023 is deze aanvraag geweigerd.

Op 2 februari 2023 diende de verzoekende partij voor de 3de keer een gezinsherenigingsaanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon in. Op 11 juni 2023 is deze aanvraag geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar.

De verzoekende partij diende op 24 juli 2023 een schorsings- en annulatieberoep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 331 467 van 21 augustus 2025 werden de drie beslissingen van 11 juni 2023 vernietigd. De Raad oordeelde als volgt:

“De Raad kan de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat er geen of minstens onvoldoende rekening werd gehouden met de recente bewijzen die zij heeft bijgebracht. De verwerende partij spreekt niet tegen dat de verzoekende partij nog steeds samenwoont met haar feitelijke partner, ondanks de weigering om de wettelijke samenwoning te registreren. Inmiddels is er tussen het arrest van het Hof van Beroep dat dateert van 28 januari 2021 en de aanvraag die dateert van 2 februari 2023 reeds twee jaar verstreken. Het volstaat dan ook niet meer om enkel te verwijzen naar het arrest van het Hof van Beroep en van elk bijgebracht bewijs zoals foto's en screenshots zonder meer te stellen dat ze geen afbreuk doen aan de vaststellingen van het Hof van Beroep.”

Op 28 september 2023 dient de verzoekende partij voor de 4de maal een gezinsherenigingsaanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon in.

Op 30 juli 2024 nam gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2023 werd ingediend door:

Naam: H. Q.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1977

Geboorteplaats: Majmaa Tolba

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan met haar vermeende feitelijke partner, de genaamde V., D. S. E. (RR. (...)) van Franse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

Artikel 47/3, §1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt

de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

Betrokkene bewijst onvoldoende een deugdelijk bewezen duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Op 25.03.2019 legden betrokkenen een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op 22.07.2019 gaf de Procureur des Konings te Gent een negatief advies inzake de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon. Op 24.07.2019 weigerde de Burgerlijke Stand van Ronse de wettelijke samenwoning te registreren. Het beroep dat betrokkene indiende tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning werd op 11.02.2020 ongegrond verklaard. Op 28.01.2021 werd het beroep tegen dit arrest ongegrond verklaard door het Hof van Beroep (arrest nr. 2020/FA/0261), dat concludeerde dat het wel degelijk om een schijnrelatie gaat.

In dit laatstgenoemde arrest oordeelde het Hof van Beroep onder meer dat betrokkenen er niet in slagen om met hun grieven, middelen, voorgelegde stavingsstukken zoals foto's, getuigenissen, verklaringen, etc. te weerleggen dat het niet om een schijnrelatie gaat die louter een verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene nastreeft. Het Hof stelt dat er bezwaarlijk kan aangenomen worden dat "de bedoelde relatie weloverwogen en bovendien oprecht affectief is, ondanks de naar omstandigheden aangehouden samenwoning. De overwegingen van V. en H. Q. over een/het zakelijk of verstandshuwelijk helpen in casu niet. Daar waar zij stellen dat er sprake is van de beweegreden aan de zijde van H. Q. om dicht bij haar zus te wonen en aan de zijde van V. om niet meer alleen te zijn, botst dit (minstens enigszins) met de (overigens niet congruente) verklaringen ten overstaan van de politiediensten van beiden die een gezinsuitbreiding niet uitsluiten, de verklaring van V. (finaal) een huwelijk te beogen en deze van H. Q. een samenwoning te beogen 'zoals iedereen'. Dat H. Q. via de beoogde wettelijke samenwoning in de buurt van haar zus kan (ver)blijven en V. niet meer alleen zou zijn, sluit geen intentie in om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De hierboven aangehaalde cruciale elementen druisen daartegen in. Daaraan doet niet af dat een affectieve band als zodanig geen noodzakelijke voorwaarde is om tot een geldige samenwoningrelatie te besluiten/komen. De samenwoning kadert binnen de doelbewuste strategie met het oog op het verblijfsrechtelijke voordeel aan de zijde van H. Q. Het overgelegde fotomateriaal moet met de nodige omzichtigheid worden bekeken en doet niet (afdoende) blijken van een intentie een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Dit geldt ook voor het fotomateriaal dat V. en H. Q. (ter zitting van 14 januari 2021) aanvullend neerleggen."

Gelet betrokkene en de referentiepersoon niet konden overtuigen bij 1) de ambtenaar van de burgerlijke stand, 2) de rechtbank van eerste aanleg, afdeling Oudenaarde en 3) bij het Hof van Beroep dat zij binnen het kader van de wettelijke samenwoning een partnerrelatie onderhouden en een duurzame levensgemeenschap beogen, kunnen zij dit evenmin als feitelijke partners. De vorige drie aanvragen van betrokkene, ingediend op 06.12.2021, 05.08.2022 en op 02.02.2023 werden op respectievelijk op 02.06.2022, 27.01.2023 en op 11.06.2023 geweigerd. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel in de aktes van kennisgeving telkens op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep te gaan zodat hij telkens in de wettigheid van deze weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten berustte, om nadien op toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Zoals in het arrest van het Hof van Beroep valt te lezen, werden in die procedure foto's en getuigenverklaringen voorgelegd, wat bij de vorige aanvragen ook het geval was. Ongetwijfeld werd het merendeel van deze foto's en getuigenverklaringen reeds voorgelegd in beroepsprocedures en voorgaande aanvragen gezinshereniging. Desalniettemin hebben deze stukken het vonnis dd. 11.02.2020, het arrest dd. 28.01.2021 en de vorige aanvragen gezinshereniging niet in positieve zin kunnen beïnvloeden. Ook in het kader van onderhavige aanvraag worden opnieuw een hele reeks getuigenissen voorgelegd, gedateerde en ongedateerde foto's, enkele berichten met "chérie" en enkele screenshots van gesprekken met de referentiepersoon. Geen van de voorgelegde stukken doen echter afbreuk aan het bovenstaande. Overwegende dat vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het hof van beroep reeds tot de conclusie kwamen dat er sprake is van een schijnrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, kunnen de voorgelegde bewijsstukken niet overtuigen dat betrokkene en de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met elkaar onderhouden. Dat betrokkenen elkaar kennen en daardoor soms berichten naar elkaar sturen of samen op foto's staan, wordt niet betwist, doch elkaar louter kennen is geen afdoende bewijs dat betrokkenen ook een werkelijke oprechte affectieve duurzame partnerrelatie onderhouden. Evenmin wordt betwist dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 25.03.2019 ingeschreven zijn op hetzelfde adres. Echter, dienen we hierbij op te merken dat het louter samenwonen niet beschouwd wordt als een

afdoende bewijs van een partnerrelatie (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM"). In het licht van het bovenstaande kan het feit dat betrokkene en de referentiepersoon gedomicilieerd zijn op hetzelfde adres dan ook niet weerhouden worden als afdoende bewijs van een vermeende partnerrelatie. Ten slotte, de verklaringen en getuigenissen kunnen niet op zijn feitelijkheid noch waarachtigheid worden getoetst. Het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg en het arrest van het Hof van Beroep doen immers afbreuk aan de waarachtigheid en geloofwaardigheid van de getuigenverklaringen.

Betrokkene legt naast voornoemde bewijsstukken ook een doktersattest voor op naam van de referentiepersoon waarin verklaard wordt dat hij lijdt aan een zware ziekte en hulpbehoevend zou zijn (dd. 01.06.2023), alsook een verklaring van een dokter (dd. 09.07.2023) waarin staat dat de referentiepersoon ziek is en dat betrokkene zou instaan voor de huishoudelijke taken en als enige voor de persoonlijke verzorging van de referentiepersoon en dat haar vraag is om als enige mantelzorger in het Rijk te kunnen blijven. Er wordt niet betwist dat de referentiepersoon aan een ziekte lijdt. Echter, de verklaring dat betrokkene als enige de huishoudelijke taken op zich neemt en alleen zou instaan voor de verzorging van de referentiepersoon is gebaseerd op informatie die betrokkene aan de dokter heeft verstrekt met oog op het opstellen van het schrijven. Het gesolliciteerde karakter van die informatie kan niet worden uitgesloten. Bovendien toont dergelijke verklaring niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met elkaar onderhouden. Voor zover betrokkene wel degelijk bepaalde zorgaspecten op zich neemt, moet opgemerkt worden dat een mantelzorgrelatie in veel gevallen voortkomt uit een gevoel van plicht of medeleven, zonder dat dit betekent dat er een romantische of partnerrelatie bestaat.

Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van ernstige medische elementen. De aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9ter die zij op 22.01.2021 indiende, werd op 02.07.2015 onontvankelijk verklaard. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en de arresten van de Familierechtbank en het Hof van Beroep vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven tussen betrokkene en Mr. V., zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Derhalve kan het gezinsleven met Mr. V. evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Voor zover betrokkene had willen aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat omdat betrokkene in zou staan voor de persoonlijke verzorging van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat de dokter deze verklaring opgemaakt heeft op basis van informatie die betrokkene daartoe zelf heeft verstrekt. Het is niet duidelijk in hoeverre de dokter zelf een direct zicht heeft op de manier waarop betrokkene en de referentiepersoon hun leven leiden. Bovendien, indien de referentiepersoon daadwerkelijk niet meer zelfstandig zou kunnen wonen, kan hij zoals elke andere verblijfsgerechtigde inwoner van België zich laten begeleiden/helpen/bijstaan door allerlei organisaties die hem het zelfstandig wonen gemakkelijker kunnen maken zoals bvb familiehelp, verpleging aan huis, maaltijden aan huis laten bezorgen, beroep doen op een poetsvrouw wegens medische redenen. Er zijn alternatieven voor handen in België, de referentiepersoon heeft het recht om daarvan gebruik te maken als elke andere hulpbehoevende persoon in België. De referentiepersoon verblijft reeds sedert 1986 in België waardoor het redelijk is om te stellen dat hij door de jaren heen een sociaal vangnet heeft opgebouwd waarop hij zou kunnen terugvallen en/of voldoende vertrouwd is de mogelijke instanties waartoe hij zich kan richten voor medische zorg, huishoudelijke bijstand of financiële ondersteuning.

Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België wonende zus. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de

normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikel 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 47/1, 47/3, en 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de hoorplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Manifeste appreciatiefout en schending van:

- *artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM");*
- *de artikelen 7 en 52 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ("Handvest");*
- *artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;*
- *het recht om gehoord te worden.*

1. AANGEHAALDE RECHTSNORMEN

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt :

Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Artikelen 7 en 52 van de Handvest luiden als volgt:

« Art. 7 Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. »

Art. 52 1. Bepalingen op de uitoefening van de in dit handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het

evenredigheidsbeginsel kunnen alleen beperkingen worden gesteld indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen beantwoorden.

2. De door dit handvest erkende rechten waaraan de communautaire verdragen of het Verdrag betreffende de Europese Unie ten grondslag liggen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij die verdragen zijn gesteld.

3. Voorzover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt

Art. 47/1 VW:

"Is andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

10 de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, 5 2, 20 ;

Art. 47/3 VW:

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 10, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.»

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen een passende en afdoende motivering in feite en in rechte vereisen. Deze motieven moeten bovendien uitdrukkelijk worden vermeld op de beslissing (formele motivering): *la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs* » (RvS 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: *"que la décision fasse apparaître de façon Claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet* » (RvV nu 100 300 van 29 maart 2013), en ook *"en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle."* (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : *« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause »* (RvS 23 februari, 1966, f58.328) ; *[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision* » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; *« le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »* (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht om te worden gehoord vereist dat verwerende partij de vreemdeling in staat stelt om zijn of haar argumenten effectief en nuttig naar voren te brengen voordat de beslissing(en) wordt (worden) genomen die zijn of haar belangen schaden.

2. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Verwerende partij heeft haar beslissing tot weigering niet naar behoren gemotiveerd in het licht van de wettelijke vereisten en rekening houdend met alle gegevens waarover zij beschikt, en schendt derhalve de zorgvuldigheidsplicht* de motiveringsplicht en de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980.

Ontwikkeling van de grieven

Verwerende partij beperkt zich tot een samenvatting van de administratieve geschiedenis van de betrokkene (en beweert ten onrechte dat verzoekster "ervoor koos om tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep te gaan" terwijl een beroep tegen de weigeringsbeslissing van 11.06.2023 voor Uw Raad hangend is), zonder op een nauwkeurige manier rekening te houden met de door laatstgenoemde aangevoerde elementen en zonder uit te leggen hoe deze onvoldoende zouden zijn om een stabiele en duurzame relatie aan te tonen, blijkt uit de hele motivering van de beslissing dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de elementen die door verzoekster naar voren werden gebracht in het begeleidend schrijven van haar Raadsman, dd. 27.09.2023, namelijk:

- *Dat betrokkene en haar partner al meer dan zes jaar een relatie onderhouden;*
- *Dat ze al meer dan zes jaar (feitelijk) samenwonen;*
- *Het medisch attest voor een geplande zwangerschap in 2020;*
- *Het feit dat ze nog in relatie zijn en samenwonen ondanks de weigering van registratie van wettelijke samenwoning*

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het verloop van tijd sinds het arrest van het Hof van Beroep en het feit dat de echtvaard nog steeds samen woont en een duurzame relatie onderhoudt. Deze zijn essentiële elementen waaruit blijkt dat verzoekster en haar partner een deugdelijk bewezen duurzame relatie onderhouden.

Verwerende partij kan haar beslissing niet simpelweg baseren op een weigering tot registratie van wettelijke samenwoning door het Hof van Beroep, die dateert van meer dan drie en een half jaar geleden.

Het Hof van Beroep heeft zijn beslissing immers op een bepaald moment genomen op basis van de informatie waarover het beschikte.

De overheid kan zich niet eeuwig achter deze uitspraak verschuilen om verzoeksters aanvraag tot verblijf te weigeren, zonder rekening te houden met het feit dat de betrokkenen sinds deze beslissingen nog steeds een stel zijn en samenwonen.

Ten tweede is het ten onrechte dat verwerende partij het doktersattest voorwerp, op grond van het feit dat "het gesolliciteerde karakter van die informatie niet kan worden uitgesloten". Een doktersattest is per se gesolliciteerd; dit betekent niet dat de dokter valse informatie mag schrijven (onder andere omwille van zijn deontologie).

Verwerende partij diende dus met dit document degelijk rekening te houden.

Ten derde analyseert verwerende partij de aangevoerde elementen afzonderlijk en is van mening dat zij op zich niet volstaan om het bestaan van een deugdelijk bewezen duurzame relatie aan te tonen. Niettemin diende rekening te worden gehouden met het gecombineerde effect van alle elementen, die tezamen het bestaan van een dergelijke relatie aantonen.

Ten vierde wat betreft de analyse van de omstandigheden opgesomd in artikel 74/13 VW, luidt de motivering met betrekking tot de familielevens van betrokkene als volgt:

"[...] De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en de arresten van de Familierechtbank en het Hof van Beroep vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven tussen betrokkene en Mr. V. (...), zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt".

Hieruit blijkt dat verwerende partij de gezinslevens van verzoekster niet nauwkeurig is nagegaan maar zich louter op de weigering van registratie van wettelijke samenwoning en de arresten van de Familierechtbank en het Hof van Beroep berust; zij houdt geen rekening met het feit dat de betrokkene nog altijd samen zijn en wonen, en dat deze elementen van aard zijn om op heden te kunnen oordelen dat er sprake is van een duurzame relatie; dit in strijd met de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid.

Het bevel om het land te verlaten neemt de onrechtmatigheden van de beslissing tot weigering van verblijf over en moet daarom op dezelfde gronden nietig worden verklaard. De nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf brengt de onwettigheid mee van het bevel om het land te verlaten, die eveneens nietig moet worden verklaard.

De bestreden beslissing is illegaal en moet vernietigd worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 52 van het Handvest en van de hoorplicht, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling en dit beginsel zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is om die reden niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij, om in aanmerking te komen voor verblijf op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, zij moet aantonen een duurzame relatie te onderhouden met haar beweerde partner. De kernvraag is in casu of de verwerende partij al dan niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat dit niet het geval is.

In haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij zich volgens haar beperkt tot een samenvatting van de administratieve geschiedenis van de betrokkene. Zij beweert volgens de verzoekende partij ten onrechte dat de verzoekende partij ervoor koos om tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep te gaan. De verzoekende partij diende immers beroep in tegen de beslissingen van 11 juni 2023. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij niet op een nauwkeurige manier rekening gehouden met de door de verzoekende partij aangevoerde elementen en heeft niet uitgelegd hoe deze onvoldoende zouden zijn om een stabiele en duurzame relatie aan te tonen. De verzoekende partij verwijst meer specifiek naar de elementen die door haar werden aangebracht in het begeleidend schrijven van haar raadsman van 27 september 2023, namelijk: dat betrokkene en haar partner al meer dan zes jaar een relatie onderhouden, dat ze al meer dan zes jaar (feitelijk) samenwonen, het medisch attest voor een geplande zwangerschap in 2020, en het feit dat ze nog in relatie zijn en samenwonen ondanks de weigering van registratie van wettelijke samenwoning. De verzoekende partij stelt verder dat volgens haar de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het verloop van tijd sinds het arrest van het hof van beroep en het feit dat zij nog steeds samenwoont met haar partner en een duurzame relatie onderhoudt. Dit zijn volgens de verzoekende partij essentiële elementen waaruit blijkt dat zij en haar partner een deugdelijk bewezen duurzame relatie onderhouden. De verwerende partij kan volgens de verzoekende partij haar beslissing niet simpelweg baseren op een weigering tot registratie van wettelijke samenwoning door het hof van beroep, die dateert van meer dan drie en een half jaar geleden. Het hof van beroep heeft zijn beslissing immers op een bepaald moment genomen op basis van de informatie waarover het beschikte. De overheid kan zich volgens de verzoekende partij niet eeuwig achter deze uitspraak

verschuilen om de aanvraag tot verblijf van de verzoekende partij te weigeren, zonder rekening te houden met het feit dat de betrokkenen sinds deze beslissingen nog steeds een stel zijn en samenwonen.

Ten tweede is het volgens de verzoekende partij ten onrechte dat de verwerende partij het doktersattest niet in overweging neemt op grond van het feit dat het gesolliciteerde karakter van die informatie niet zou kunnen worden uitgesloten.

Volgens de verzoekende partij diende bovendien rekening te worden gehouden met het gecombineerde effect van alle elementen, die samen het bestaan van een duurzame relatie aantonen.

Volgens de verzoekende partij blijkt ook dat de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij niet nauwkeurig is nagegaan maar zich louter op de weigering van registratie van wettelijke samenwoning en de arresten van de familierechtbank en het hof van beroep baseert. Zij houdt volgens de verzoekende partij geen rekening met het feit dat de betrokkenen nog altijd samen zijn en wonen, en dat deze elementen van aard zijn om op heden te kunnen oordelen dat er sprake is van een duurzame relatie.

Het bevel om het land te verlaten neemt bovendien de onrechtmatigheden van de beslissing tot weigering van verblijf over en moet daarom volgens de verzoekende partij op dezelfde gronden nietig worden verklaard.

Waar de verzoekende partij van oordeel is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar aangevoerde elementen die dateren van na het bovenvermelde arrest van het hof van beroep, kan de Raad de verzoekende partij niet volgen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers expliciet dat de verwerende partij zich niet louter gebaseerd heeft op het voormelde arrest van het hof van beroep, maar dat zij duidelijk ook motiveert over de andere door de verzoekende partij aangebrachte elementen. De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat *“Betrokkene onvoldoende (bewijst) een deugdelijk bewezen duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon”* en motiveert deze conclusie als volgt in de bestreden beslissing:

“Op 25.03.2019 legden betrokkenen een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op 22.07.2019 gaf de Procureur des Konings te Gent een negatief advies inzake de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon. Op 24.07.2019 weigerde de Burgerlijke Stand van Ronse de wettelijke samenwoning te registreren. Het beroep dat betrokkene indiende tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning werd op 11.02.2020 ongegrond verklaard. Op 28.01.2021 werd het beroep tegen dit arrest ongegrond verklaard door het Hof van Beroep (arrest nr. 2020/FA/0261), dat concludeerde dat het wel degelijk om een schijnrelatie gaat.

In dit laatstgenoemde arrest oordeelde het Hof van Beroep onder meer dat betrokkenen er niet in slagen om met hun grieven, middelen, voorgelegde stavingsstukken zoals foto's, getuigenissen, verklaringen, etc. te weerleggen dat het niet om een schijnrelatie gaat die louter een verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene nastreeft. Het Hof stelt dat er bezwaarlijk kan aangenomen worden dat “de bedoelde relatie weloverwogen en bovendien oprecht affectief is, ondanks de naar omstandigheden aangehouden samenwoning. De overwegingen van V. en H. Q. over een/het zakelijk of verstandshuwelijk helpen in casu niet. Daar waar zij stellen dat er sprake is van de beweegreden aan de zijde van H. Q. om dicht bij haar zus te wonen en aan de zijde van V. om niet meer alleen te zijn, botst dit (minstens enigszins) met de (overigens niet congruente) verklaringen ten overstaan van de politiediensten van beiden die een gezinsuitbreiding niet uitsluiten, de verklaring van V. (finaal) een huwelijk te beogen en deze van H. Q. een samenwoning te beogen ‘zoals iedereen’. Dat H. Q. via de beoogde wettelijke samenwoning in de buurt van haar zus kan (ver)blijven en V. niet meer alleen zou zijn, sluit geen intentie in om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De hierboven aangehaalde cruciale elementen druisen daartegen in. Daaraan doet niet af dat een affectieve band als zodanig geen noodzakelijke voorwaarde is om tot een geldige samenwoningsrelatie te besluiten/komen. De samenwoning kadert binnen de doelbewuste strategie met het oog op het verblijfsrechtelijke voordeel aan de zijde van H. Q. Het overgelegde fotomateriaal moet met de nodige omzichtigheid worden bekeken en doet niet (afdoende) blijken van een intentie een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Dit geldt ook voor het fotomateriaal dat V. en H. Q. (ter zitting van 14 januari 2021) aanvullend neerleggen.”

Gelet betrokkene en de referentiepersoon niet konden overtuigen bij 1) de ambtenaar van de burgerlijke stand, 2) de rechtbank van eerste aanleg, afdeling Oudenaarde en 3) bij het Hof van Beroep dat zij binnen het kader van de wettelijke samenwoning een partnerrelatie onderhouden en een duurzame levensgemeenschap beogen, kunnen zij dit evenmin als feitelijke partners. De vorige drie aanvragen van betrokkene, ingediend op 06.12.2021, 05.08.2022 en op 02.02.2023 werden op respectievelijk op 02.06.2022, 27.01.2023 en op 11.06.2023 geweigerd. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel in de aktes van kennisgeving telkens op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep te gaan zodat hij telkens in de wettigheid van deze weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten berustte, om nadien op toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure

van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Zoals in het arrest van het Hof van Beroep valt te lezen, werden in die procedure foto's en getuigenverklaringen voorgelegd, wat bij de vorige aanvragen ook het geval was. Ongetwijfeld werd het merendeel van deze foto's en getuigenverklaringen reeds voorgelegd in beroepsprocedures en voorgaande aanvragen gezinshereniging. Desalniettemin hebben deze stukken het vonnis dd. 11.02.2020, het arrest dd. 28.01.2021 en de vorige aanvragen gezinshereniging niet in positieve zin kunnen beïnvloeden. Ook in het kader van onderhavige aanvraag worden opnieuw een hele reeks getuigenissen voorgelegd, gedateerde en ongedateerde foto's, enkele berichten met "chérie" en enkele screenshots van gesprekken met de referentiepersoon. Geen van de voorgelegde stukken doen echter afbreuk aan het bovenstaande. Overwegende dat vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het hof van beroep reeds tot de conclusie kwamen dat er sprake is van een schijnrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, kunnen de voorgelegde bewijsstukken niet overtuigen dat betrokkene en de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met elkaar onderhouden. Dat betrokkenen elkaar kennen en daardoor soms berichten naar elkaar sturen of samen op foto's staan, wordt niet betwist, doch elkaar louter kennen is geen afdoende bewijs dat betrokkenen ook een werkelijke oprechte affectieve duurzame partnerrelatie onderhouden. Evenmin wordt betwist dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 25.03.2019 ingeschreven zijn op hetzelfde adres. Echter, dienen we hierbij op te merken dat het louter samenwonen niet beschouwd wordt als een afdoende bewijs van een partnerrelatie (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM"). In het licht van het bovenstaande kan het feit dat betrokkene en de referentiepersoon gedomicilieerd zijn op hetzelfde adres dan ook niet weerhouden worden als afdoende bewijs van een vermeende partnerrelatie. Ten slotte, de verklaringen en getuigenissen kunnen niet op zijn feitelijkheid noch waarachtigheid worden getoetst. Het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg en het arrest van het Hof van Beroep doen immers afbreuk aan de waarachtigheid en geloofwaardigheid van de getuigenverklaringen.

Betrokkene legt naast voornoemde bewijsstukken ook een doktersattest voor op naam van de referentiepersoon waarin verklaard wordt dat hij lijdt aan een zware ziekte en hulpbehoevend zou zijn (dd. 01.06.2023), alsook een verklaring van een dokter (dd. 09.07.2023) waarin staat dat de referentiepersoon ziek is en dat betrokkene zou instaan voor de huishoudelijke taken en als enige voor de persoonlijke verzorging van de referentiepersoon en dat haar vraag is om als enige mantelzorger in het Rijk te kunnen blijven. Er wordt niet betwist dat de referentiepersoon aan een ziekte lijdt. Echter, de verklaring dat betrokkene als enige de huishoudelijke taken op zich neemt en alleen zou instaan voor de verzorging van de referentiepersoon is gebaseerd op informatie die betrokkene aan de dokter heeft verstrekt met oog op het opstellen van het schrijven. Het gesolliciteerde karakter van die informatie kan niet worden uitgesloten. Bovendien toont dergelijke verklaring niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met elkaar onderhouden. Voor zover betrokkene wel degelijk bepaalde zorgaspecten op zich neemt, moet opgemerkt worden dat een mantelzorgrelatie in veel gevallen voortkomt uit een gevoel van plicht of medeleven, zonder dat dit betekent dat er een romantische of partnerrelatie bestaat."

Hoewel de verwerende partij aldus weliswaar uitgebreid motiveert aan de hand van het arrest van het hof van beroep van 28 januari 2021 en de hele voorgeschiedenis daarvan, en meer specifiek het feit dat het hof besliste dat het ging om een schijnrelatie en daarvoor een zeer uitgebreide motivering geeft, waarvan de verzoekende partij overigens op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat ze kennelijk onredelijk laat staan onjuist zou zijn, blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk motiveert over de elementen die de verzoekende partij heeft aangevoerd om de duurzaamheid van haar relatie aannemelijk proberen te maken. Zo motiveert de verwerende partij verder dat ook in het kader van onderhavige aanvraag opnieuw een hele reeks getuigenissen worden voorgelegd, gedateerde en ongedateerde foto's, enkele berichten met 'chérie' en enkele screenshots van gesprekken met de referentiepersoon. Geen van de voorgelegde stukken doen volgens de verwerende partij echter afbreuk aan de overwegingen van het hof van beroep in voornoemd arrest. De verwerende partij motiveert dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het hof van beroep reeds tot de conclusie kwamen dat er sprake is van een schijnrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, en de daarna voorgelegde bewijsstukken niet kunnen overtuigen dat betrokkene en de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met elkaar onderhouden. De verwerende partij overweegt dat betrokkenen elkaar kennen en daardoor soms berichten naar elkaar sturen of samen op foto's staan, niet wordt betwist, doch elkaar louter kennen is volgens de verwerende partij geen afdoende bewijs dat betrokkenen ook een werkelijke oprechte affectieve duurzame partnerrelatie onderhouden. Evenmin wordt door de verwerende partij betwist dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 25 maart 2019 ingeschreven zijn op hetzelfde adres. De verwerende partij merkt echter op dat het louter samenwonen niet beschouwd wordt als een afdoende bewijs van een partnerrelatie.

In het licht van het bovenstaande kan het feit dat betrokkene en de referentiepersoon gedomicilieerd zijn op hetzelfde adres volgens de verwerende partij dan ook niet weerhouden worden als afdoende bewijs van een vermeende partnerrelatie. Ten slotte, zo motiveert de verwerende partij, kunnen de verklaringen en getuigenissen niet op hun feitelijkheid noch waarachtigheid worden getoetst. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het hof van beroep doen volgens de verwerende partij immers afbreuk aan de waarachtigheid en geloofwaardigheid van de getuigenverklaringen. Niet alleen houdt de verzoekende partij dus ten onrechte voor dat de verwerende partij niet zou gemotiveerd hebben op de elementen die zij heeft aangevoerd en die dateren van na het voormelde arrest van het hof van beroep, maar bovendien betwist de verzoekende partij voormelde motieven op dat punt op geen enkele concrete wijze. Zij blijven dan ook overeind en de verzoekende partij maakt minstens niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

De Raad is dan ook van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het feit dat ze naar eigen zeggen nog met haar partner in relatie is en samenwoont ondanks de weigering van registratie van wettelijke samenwoning, aantoont dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat het loutere samenwonen niet kan volstaan om te kunnen spreken van een duurzame relatie. Uit de motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat er een hele resem elementen is die een tegenindicatie vormt voor een duurzame relatie. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het oordeel van de verwerende partij op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn.

Ook over het door de verzoekende partij voorgelegde doktersattest motiveert de verwerende partij op zeer concrete wijze in de bestreden beslissing:

“Betrokkene legt naast voornoemde bewijsstukken ook een doktersattest voor op naam van de referentiepersoon waarin verklaard wordt dat hij lijdt aan een zware ziekte en hulpbehoevend zou zijn (dd. 01.06.2023), alsook een verklaring van een dokter (dd. 09.07.2023) waarin staat dat de referentiepersoon ziek is en dat betrokkene zou instaan voor de huishoudelijke taken en als enige voor de persoonlijke verzorging van de referentiepersoon en dat haar vraag is om als enige mantelzorger in het Rijk te kunnen blijven. Er wordt niet betwist dat de referentiepersoon aan een ziekte lijdt. Echter, de verklaring dat betrokkene als enige de huishoudelijke taken op zich neemt en alleen zou instaan voor de verzorging van de referentiepersoon is gebaseerd op informatie die betrokkene aan de dokter heeft verstrekt met oog op het opstellen van het schrijven. Het gesolliciteerde karakter van die informatie kan niet worden uitgesloten. Bovendien toont dergelijke verklaring niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met elkaar onderhouden. Voor zover betrokkene wel degelijk bepaalde zorgaspecten op zich neemt, moet opgemerkt worden dat een mantelzorgrelatie in veel gevallen voortkomt uit een gevoel van plicht of medeleven, zonder dat dit betekent dat er een romantische of partnerrelatie bestaat.”

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de verwerende partij wel degelijk had moeten rekening houden met de inhoud van het doktersattest, maar zij beperkt zich tot een loutere bewering of het geven van haar mening op dit punt, waarmee zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat *“de verklaring dat betrokkene als enige de huishoudelijke taken op zich neemt en alleen zou instaan voor de verzorging van de referentiepersoon gebaseerd (is) op informatie die betrokkene aan de dokter heeft verstrekt met oog op het opstellen van het schrijven”* en *“Het gesolliciteerde karakter van die informatie niet (kan) worden uitgesloten”*. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de motivering dat *“Bovendien dergelijke verklaring niet aan(toont) dat betrokkene en de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met elkaar onderhouden”* kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet op enige concrete wijze, en zij blijven dan ook overeind.

Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze van oordeel is dat er geen sprake is van een duurzame relatie, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt de schending van deze bepaling dan ook niet aannemelijk, evenmin als de schending van artikel 7 van het Handvest.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De bestreden beslissingen blijven dan ook overeind.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU